

Ludvík Souček

Zájem galaxie

PALMKNIHY
knihy ve vaší dlaní

Ludvík Souček

ZÁJEM GALAXIE

Copyright © 2014 Ludvík Souček – dědicové c/o
DILIA

ISBN 978-80-7486-162-8 (ePub)

ISBN 978-80-7486-163-5 (mobi)

ISBN 978-80-7486-164-2 (PDF)

Obsah

Bílý na tahu.....	5
Zrození proroka	27
Čertík mefisto	40
Andělské posláání.....	56
Hippokratův slib	71
...Dej, ať se tě bojíme.....	87
Velký rekonstruktér	97
Velice zdařilý koktail.....	105
Pan kolega.....	113
Vítězství a naplnění osudu dobrého krále Macbetha v provedení divadelního souboru špitálu v Charentonu za vedení pana Sada roku 1808	127
Prouklovi kočkeni	138
Mimořádné znalosti	153
Místo doslovu malé tušení stínu	164

BÍLÝ NA TAHU

Lidé s mentalitou tzv. primitivní mají vnímavost a atavismus stěhovavých ptáků, kteří znají dráhu přeletů a zákon návratů; a jejich mozek, jejich vnímání se blíží onomu seskupení energie, kdy se svět znovu přetváří, kdy čeká na svou cyklickou sebeobnovu.

Když vesmírná tělesa, sledující na své podivuhodné dráze linii magnetického rovníku, přecházejí po noční obloze a lidé na ostrove klidné k nim vzhlížejí zpod svých přístřeší, nevěřte, že je možné umlčet tu nezemskou jasnozřivost těch, jimž říkáme Tamti.

FRANCIS MAZIÉRE

Tajemství Velikonočního ostrova

Pan Jeremiáš Muhembo seděl ve skládacím hliníkovém křesle před hlavní a vlastně jedinou budovou Stanice a znechuceně pozoroval modrou step, vlnící se táhlými pahorky až k obzoru, duhové koule datů, stoupající do výše jak dětské balónky a rozpadající se v hejna pseudomotýlů, i nudný a den za dnem stejný chorovod celé spousty měsíců, kroužících kolem 3/12/Ceti. Pan Jeremiáš Muhembo nebyl vůbec scenérií nadšen, což by patrně velmi mnoho lidí překvapilo. Celá galaktická Patrola i značná část nelátajícího personálu totiž považovala pana Muhemba za jakýsi mýtus, napůl poustevníka a napůl dobrodruha, který si rok za rokem z lásky k planetě dobrovolně robinzonoval na jedné z nejdlehljších stanic Patroly celkem už osm – ne, počkejme, devět, ano, skoro plných devět solárních let. To to utíká!

Pan Muhembo však nebyl ani dobrodruh, ani poustevník a jeho vztah k 3/12/Ceti byl zcela zvláštní. Dobrodruh by si

vybral planetu, řekněme, romantičtější a především jaksi monumentálnější atmosférickými, vulkanickými, vegetačními a mnoha dalšími projevy. Byl by se s rozkoší uzavřel pod tolikrát opěvané průhledné kopule, bičované ustavičnými průtržemi mračen (pro zpestření občas i průtržemi amoniaku nebo protoplazmatické břečky, vytvářející na některých světech jediný nechutný, ale zato souvislý celoplanetární organismus), vyjížděl by za svěžími zážitky pouze v obrněných transportérech ozbrojených anihilátory, které se začaly vyrábět a planetám vzdálených hvězd dodávat teprve po zjištění, že všelijaká strašidylka typu King Konga, Godzilly a ještě mnohem horší, i když ne tak fotogenická, existují nejen ve fantazii scenáristů. Dobrodruh by... Ale ne! Dobrodruh by musel především vypadat docela jinak než malý, obtloustlý a co do barvy pozoruhodně zlatý pan Muhembo, vzrušující se leda šachovými úlohami, které sice vášnivě, nicméně však velice nedůvtipně a většinou chybně luštil. Také proto si pan Muhembo vybral jednu z nejkliďnějších, ba po pravdě řečeno nejnudnějších planet ze všech osmi sektorů.

3/12/Ceti byla požehnána trvale mírným klimatem bez přílišných sezónních změn, slušně dýchatelným ovzduším bez zbytečného přebytku bakterií a alergenů (se zbytkem si už felčari poradili), naprostým nedostatkem obtížného hmyzu a jiné nebezpečné fauny, například turistů ze Země a především ovšem místních obyvatel, s nimiž, jak známo z historie Patroly (Lowe-Kraskin: The Great Boom atd. atd.), byly odjakživa jenom starosti a svízele. Od proslulého a trapného incidentu poručíka McCrellishe na 6/4/Eridanu měla Patrola přísný rozkaz okamžitě opustit planetu, je-li tam nade vši pochybnost zjištěno kortikální, volní a logické myšlení, ať už myslí tvorové celkem podobní lidem jako na 3/18/Centauri, hlavonožci – použijeme-li pozemských termínů (Vesprovy pozoruhodné výzkumy kolem Aldebaranu), nebo třeba kameny. Což se, pokud je známo,

ještě žádnému z mládenců Patroly nepříhodilo. Ale člověk nikdy neví.

Jediným poněkud reprezentačnějším tvorem planety 3/12/Ceti, nepočítaje ovšem daty, rozšířené kupodivu právě s výjimkou Země takřka po celém známém vesmíru, bylo cosi, co se velikostí i barvou podobalo králíkovi, plulo to však vzduchem těsně nad reliéfem terénu na huňaté bláně pohybem takřka k nerozeznání podobným pohybům rejnoka, jakýmsi elegantním a neunáhleným vlněním, takže bylo vlastně s podivem, že to stvoření vůbec létá – ale s tím si rozšafný pan Muhembo hlavu nelámal. Ačkoli se mu rejnokrálíci zjevně nevyhýbali, nevyhledávali ani jeho společnost a nedožadovali se krmení – což bylo při stálém klimatu a trvalém dostatku modré trávy, jejíž konzum rejnokrálíky pan Muhembo předpokládal – zcela pochopitelné.

Nu, a pak už tu byla jenom tráva, podobná zemské. Byla to sice modrá tráva, jenomže za tak zcela opominutelné rozdíly by chlapi z Patroly, potíci se nad krkolomnými popisy nových planet v obecně nenáviděných cestovních výkazech, dali nesmrtelnou duši. V kosmu se věci obvykle od pozemských reálií liší zatraceně podstatnějšími vlastnostmi než pouhou barvou. Bylo tu vlastně ještě něco, ale o tom promluvíme teprve po vyvrácení představy pana Jeremiáše Muhemba – poustevníka.

Je pravda, že pan Muhembo nebyl nijak zvlášť společenským tvorem, a nic takového bychom vlastně ani u šachisty neměli očekávat. Tím však není řečeno, že byl zrozen k samotářským meditacím. Spíše naopak. Velice si přál užívat v dohledné budoucnosti radostí života a příjemností, poskytovaných civilizací rodné Země a několika dalších rozvinutých Ústředních planet každému, kdo na tyto příjemnosti měl. Nerad bych čtenáře zklamal, ale i v dobách pana Muhemba – přesněji řečeno koncem 3. století A.I.E.C (Ab Initio Erae Cosmicae) – existovaly dosud jakési peníze, právě tak jako tradiční vlastní jména – a Muhembo bylo z

nejtradičtějších – nebyla dosud nahrazena ani čísly, ani nelibozvučnými novotvory, jimiž tak hýřily vědeckofantastické romány kolem počátku letopočtu A. I. E. C. Význam peněz už ovšem dávno podstatně klesl a k životu jako takovému je pochopitelně nikdo nepotřeboval, jenomže pan Muhembo si nikdy nepředstavoval život pouze jako takový. Spojoval jej například (a to by bylo další překvapení pro drbny z Patroly) s představou exkluzivní kávově hnědé či dokonce rovněž zlaté bytosti, vonící a hebké, s patřičnými rozměry, oplývající dary těla i ducha. Pan Muhembo sice zarputile luštil šachové úlohy, nebyl však přesto takový naivka, aby možnost získání podobného potěšeníčka jakkoli spojoval s návštěvou veřejné osvěžovny, čepující komukoli zdarma bohatý sortiment nápojů, zatímco v zadní místnosti sousedního podniku sedí nad Hennesym, Mařenkou Brizardovou a vybranými ročníky Chateaux Latour, zkrátka nad tím, co při nejlepší vůli nelze opatřit v dostatečném množství pro miliardy všech případných zájemců, frajeři z Patroly, piloti, šéfové stanic na Dálných planetách na dovolené, zkrátka celá tahleta parta, naditá mimořádnými poukázkami. A víkendový bungalov a vlastní barevná a plastická stereostěna a výlety do zajímavých končin Systému...

Pan Muhembo však, žel, neměl předpoklady, a tím vyhlídky stát se ani pilotem, ani navigátorem Patroly, ba ani ředitelem některé z velkých a významných stanic. A přece se nevzdal. Proto seděl tady, na skládacím křesle mrňavé Stanice 3/12/Ceti, kde by zcela určitě dávaly lišky dobrou noc, kdyby tu nějaké byly. Jeho objekt měl jasné poslání – být jakousi odpočívárnou, suchým dokem a ve výjimečných případech dočasnou záchrannou základnou pro rakety Patroly i těžké nákladáky Interstelární, z rozmaru paní Přírody položenou v prázdnotě mezi Osmým sektorem a prvními předsunutými stanicemi na planetách systémů Centra. Vítal hosty asi jako chatař na krkonošské Výrovce, když mezi Klínovkou a Luční boudou vypukne fukěř nebo

když slečně povolí lyže či nervy. Nedělal si tedy – podobně jako chatař na Výrovce – žádné zbytečné iluze o dalších a snad ušlechtlejších motivech navigátorů, kteří kdy bouchli svými drandáky na vybetonovanou plochu mezi Stanicí a ohyzdnou boudou skladu náhradních dílů.

Pan Muhembo však již při své první návštěvě 3/12/Ceti, kterou před deseti léty náhodně absolvoval jakožto skladník Moby Dicka, zjistil, že by se této pramálo povzbuzující situaci dalo možná šikovně odpomoci. A odpomohl jí.

Zanedlouho po jeho nástupu na místo správce Stanice, představující zároveň i všechny ostatní myslitelné funkce, protože na 3/12/Ceti byl v tabulkových počtech pouze jeden jediný muž, se počet přistávajících lodí nápadně zvýšil, jako by se mezi Osmým sektorem a Centrem přímo epidemicky rozmnožily poruchy. Ústřední Výpočetní dokonce v několika případech zjistila podivné změny kursů nákladních kosmoletů i menších raket Patroly, které z nepochopitelných důvodů přivedly kapitány do oblasti hvězdy 12/Ceti, ale nevzrušovala se příliš. Služba v Dálných oblastech není, jak známo, žádná legrace, a kapitánům byla moudře poskytována maximální volnost rozhodování. Pokud se u pana Muhemba nebudou poflakovat posádky rychlých expresních clipperů flotil Flying Cloud a Vit'jaz, což se dosud nestalo, byla Ústřední Výpočetní ochotna přimhouřit oko a věnovat se důležitějším věcem.

Díky tomu se pan Muhembo těšil jednak poměrnému klidu, jednak postupnému naplňování svých plánů a přání. Nic více si rozumný člověk na tomto světě nemůže ani přát. Teď právě však seděl znepokojený, neklidný a znechucený tváří v tvář nekonečné modré savaně. Čekal, až se z roztrhaných perleťových mraků, chvílemi zakrývajících bizarní hejna měsíců planety 3/12/Ceti, snese nepřijemnost.

Netrvalo to dlouho. Přesně ve chvíli, ohlášené vševědoucí Ústřední Výpočetní, se nad západním obzorem rozsvítil oslňující bod a několikrát zablikal. Signální laser rakety oznamoval přilet návštěvy. „Trhni si nohou,“ zabručel

pan Muhembo nerudně a zlostně se zavrtěl v příliš rozměrném křesle. Taková znamení mají smysl leda jako signál k přípravě nečekaného přistání. Ale co tu má připravovat on? Pugét z modré trávy? Nebo snad má tancovat po přistávací ploše na uvítanou?

Pan Muhembo se rychle a poměrně úspěšně uvedl do rozhořčené a ublížené nálady. Jen s obtížemi udržel na zlaté buclaté tváři společenský úsměv, když malá, takřka miniaturní raketa typu Helgalux bravurně přistála na plamenném koštěti, když se otevřel vstupní otvor a když z něho na ještě žhavou ranvej vyskočil muž v bílých tropických šatech, prostovlasý a s cigaretou v koutku úst. Několika skoky dosáhl chladného betonu – zřejmě mu bylo přece jen líto podrážek. Pan Muhembo, uvyklý spíše na návštěvy starších a seriózních kapitánů starších a seriózních nákladních drandáků, si znechuceně – byť jen v duchu – odplivl. Libová frajeřina, pomyslel si. A samozřejmě je ten běloch zase bez skafandru. Panstvo z Centra, jak se zdá, nezná letové předpisy. Nebo pro ně předpisy neplatí. Kdybys tak někdy s tím brkem pořádně bouchnul a dehermetizoval si nádrže s tekutým kyslíkem, moulo! To bys koukal, jak by ti najednou skafandr scházel a jak bys uháněl k lárům a penátům... „Haló, Muhembo, jak se máte?“ řekl chlapík, když mu pan Jeremiáš Muhembo (!) důstojně vyšel pár kroků vstříc. „Co dělá místní společenský život a jak vám dupou králíci?“

„Skotáku!“ pomyslel si Muhembo, ale nahlas řekl: „Vítám vás, pane Vaerte! Děkuju za optání, ještě to ujde, tak tak. Jen s králíky nemohu bohužel sloužit.“ Pan Muhembo se sám v duchu zatracoval, že říká zrovna tohle, že volky nevolky málem upadá do tónu basutského honáka, osloveného někde na veldu bílým voorloperem. Vstrčil ruce do kapes, aby nepodlehł pokušení radostně si je mnout. Ještě budu nakonec před tím mizerou panáčkovat!

Vzato kolem a kolem, nebyl vztah Vaerta a pana Muhemba příliš odlišný od feudální podřízenosti. Pan

Jeremiáš Muhembo byl bezvýznamným správcem víceméně bezvýznamné kosmické stanice, vlastně staničky, zatímco pan Vaert byl jedním z ředitelů společnosti MIDAS, organizující veškerou přepravu z Osmého a Čtvrtého Sektoru do Centra, gigantického podniku se statisíci zaměstnanci všech kategorií, mezi nimiž jedním z nejméně významných byl právě chudáček pan Muhembo. Samotná skutečnost, že mocný pan Vaert zná maličkého pana Muhemba jménem, byla potěšující, i když si Vaert tuto zcela zbytečnou vědomost určitě osvěžil teprve těsně před přistáním Helgy. A pan Muhembo opět musel potlačovat nutkání k radostným gestům...

„No, snad to nebude tak zlé...“ poznamenal bezmyšlenkovitě Vaert. Byl to na pohled asi čtyřicetiletý muž s vlasy pískové barvy a vybledlýma modrýma očima. Vypadal znamenitě – kosmetikové a dietologové na něm zřejmě usilovně a ne bez úspěchu den ze dne pracovali – pan Muhembo si však přesto povšiml drobných náznaků larvičky na úvěr, jak tomu říkával: nepatrných pavučinek rozšířených cév kolem očí a pečlivě zaretušovaných vrásek, sbíhajících od brady pod límec velice módní tuniky. Možná že Vaert nebyl ani tak mladý, ani tak vitální, ani tak nedotčený, jak se snažil každému předstírat. Toto pomyšlení pana Jeremiáše Muhemba poněkud potěšilo a trochu vytrhlo z chmurných úvah. Beton přistávací plochy zatím zcela vychladl a Vaert si už bez obtíží přinesl z rakety příruční vak a pouzdro s puškami. Možná že očekával pomoc pana Muhemba. Nedočkal se.

„K čemu na Stanici pušky, pane Vaerte?“ ukázal Muhembo na pouzdro ze světle hnědé pravé jelenice, představující zcela určitě celé jmění. „Tady u mne... ehm... chci říci, u nás není co střílet. Datové...“

„Bůh s vámi i s daty,“ zašklebil se Vaert. „Bůh jediný, spravedlivý a nevyslovitelný, Muhembo. Nebo nějaký ten váš fetiš, jestli chcete. Tak hluboko jsem zatím nikdy neklesl. Jdu si sem bouchnout králíka. Tahle trofej mi ještě

chybí. A potom samozřejmě nějaký pěkný oron z Šestky Herkula, jenomže na toho bych jednak musel mít atomový kanón, jednak by se mi trofej nevešla do baráku. Váš králík bude určitě jednodušší.“ Muhembo ustrnul.

„To jistě, pane Vaerte... Ale... jsem velmi překvapen. Nikdy by mne nenapadlo, že je možné považovat... tedy... jak jim říkáte, králíky, za lovnou zvěř. Jsou naprosto... naprosto neškodní, mírní, rozumíte, pane Vaerte?“

Pan Vaert sice rozuměl, ale přesto se díval na Muhemba jako na zajímavý exemplář vystavený v panoptiku k obecnému podivu a poučení.

„No a? Mají snad zajíci, bažanti nebo koroptve d'ábelské povahy? A jsou to proslulí zabíječi? Anebo srnci? Jestli se vám zdají vaši králíci malí, tak si je porovnejte se slukami. Z těch je nakonec jenom pírkó – z králíků bude prima kožka na zeď. A pak zase zmizím a můžete se, Muhembo, věnovat, čemu chcete. Rozumíte?“ Smutné, melancholické vlaktes a kopjes, modré pahorky 3/12/Ceti. Ale rejnokrálíci byli elegantní, tiší, jako rackové nad mořem nebo vlající šátky proti obzoru. Tiší. Docela tiší. Může z nich být ovšem prima kožka na zeď, to ano. Z člověka konečně taky.

A pan Muhembo cítil, jak se v něm budí dávný, staletí zasutý strach. Strach jeho křováckých předků, uprchlých do nejnepřístupnějších roklí Dračích hor před smrtí, která je i tak jistě dostihne. Strach z hrozného a nádherného Čaky, jehož vyšňoření Zulové přeorávali Afriku od oceánu k oceánu. Strach z matabelských králů Dingána, Sykonyella a Moselikatse. Strach z Mantateů i Hotentotů. Strach z ohyzdného a svou ohyzdností děs vzbuzujícího sjednotitele Bantuů a míšeneckých band, nazývaného ironicky Hezká Růžička, který s rozkoší pobíjel malé Křováky s hlavami pokrytými pepřovými zrnky zkroucených vlasů a s některými dalšími, avšak intimními anatomickými zvláštnostmi. Strach z Koránů, Griků i Bečuánců. A největší strach z bílých, štíhlých a pružných, pěstěných a nelítostných Afrikánců, kteří se na svých krytých vozech

probíjeli od Kapská stále na sever a za zpěvu zbožných písní plných důvěry v bílého, štíhlého a pěstěného (patrně) boha, naplnění strašlivou nezvratností víry o své pravdě, dokončili takřka absolutní vyhubení Muhembova národa. Burští hrdinové, kteří se bavili stahováním zlatých kůží z křováckých mrtvol, hustě pokrývajících břehy u otrávených studní, a cvičili se ve střelbě do mrňavých spratků s pepřovými vlasy, až dosáhli vzácné dokonalosti. Stahovači, zabíječi. Také oni měli štíhlé ruce, porostlé žlutými chloupky, i když určitě ne tak pečlivě manikúrované jako pan Vaert. Ruce, jaké o století později stahovaly tetované lidské kůže na stínítka lamp a vazby galantních románů. Stahovači musejí přece ustavičně zabíjet. Teď, v pozeňnané době A. I. E. C, alespoň chudáky rejnokrálíky, neškodně levitující nad modrou travou.

„Ano, rozumím, pane Vaerte,“ řekl Jeremiáš. „Vezmete si ze Stanice vznášedlo? Ti... ta zvířata nejsou příliš hojná, víte?“

Nejhorší bylo, že byl s chloupky porostlýma rukama Stahovače docela sám. Tak sám jako málokdo. Sám v propasti vesmíru, v černé jámě Galaxie, uprostřed prostoru moha a mnoha desítek světelných let. Člověk by se sem pochopitelně nikdy nedostal, nebýt Droueta a jeho bláznivých rovnic, umožňujících vniknout do mimoprostoru jako do kouzelné skříňky a vynořit se – ovšem v rozumných hranicích – kdekoli. „Snad abyste ani neposílal Helgu na oběžnou dráhu, pane Vaerte,“ poznamenal pan Muhembo. „Možná že budete mít štěstí ještě dnes, nemyslíte? Tady na Stanici nejsme totiž moc luxusně zařízeni.“ Vaert se přívětivě usmál a byl to úsměv Stahovače. „Ne, nevezmu si vznášedlo, Muhembo. Hrozně rád si taky jednou protáhnu kostru. I když by to snad bylo rychlejší a i když na vás vidím, jak čekáte, až zase dupnu na trysky. Snad vám není nakonec líto těch potvor?“ Muhembo pochopil, že to byla pouze řečnická otázka, prohrábl si trochu prošedivělá pepřová zrnka vlasů a neodpověděl.

„Víte, koho mi připomínáte, kamaráde? Jednoho hajného v Seregenti. Měl jsem tenkrát jedinečné pozvání na kudu, pravděpodobně vůbec poslední na naší milé Zemi. Samozřejmě s vědomím a posvěcením Zoologické společnosti, která si naštěstí nemůže dovolit hrát na Noemovu archu, a tak mi nakonec s brekem povolila odstřel. A víte, co ten hajný, pochopitelně černoch, udělal? Když jsme se dostali na slušný dostřel, mával za mnou šnuptychlem, aby ta potvora utekla.“

„Utekla?“ zajímal se pan Muhembo zdvořile. Vaert pleskl dlaní na pažbu pušky, kterou zatím vytáhl z pouzdra. Měla pažbu ušlechtilé vy krouženou jako stradivárky, krátkou hlaveň a elektronická mířidla s infraobrazovkou a přibližováním cíle. „Ne, tomuhle se tak snadno neutíká. Když je kam, nebývá proč. A naopak.“ A nejhůře se panu Muhembovi, pokud Vaertova slova vztahoval na sebe, dařilo utéci svému vlastnímu strachu.

Vaert kývnul na rozloučenou a vydal se s puškou v podpaží do modré stepi, tak jak přišel, jako by přecházel od jedné golfové jamky ke druhé. Pan Muhembo se ho nepokoušel zadržet. Kdyby byl Vaert něco chtěl, přihlásil by se. Asi se najedl na Helze. A určitě má v kapse komprimáty.

Klesl opět do křesla před Stanicí a pozoroval koule datů, zvolna stoupající jako dětské balónky a rozpadající se v hejna motýlů. Ne ovšem pravých, pozemských motýlů, to se rozumí. Anebo byli praví právě tihle? Blížilo se poledne. Vaert zmizel za řetězem pahorků, což pro zpáteční cestu nic neznamenalo. Byl směrovou anténou radiokompasu samozřejmě stále spojen s Helgou i se Stanicí a mohl se k nim kdykoli a přímo vydat. Příroda 3/12/Ceti byla mírná a přívětivá. K Stahovačům asi až moc.

Pan Muhembo celou bytostí čekal, kdy se konečně ozve rána, a nebyl si jist, zda mu přinese úlevu, nebo zda ho ještě víc popudí proti Vaertovi. A zatímco čekal, zmocnil se ho podivný pocit. Step kolem se změnila. Ne, nezměnila se, to není přesný a výstižný výraz. Ožila. Muhembo marně pátral

čím. Nikde nebyl v dohledu ani jediný rejnokrálík, dokonce i datové zůstávali za poledního tepla – na 3/12/Ceti to nebyl žár – skryti v trávě. Nikde se nic nepohnulo. Ale pan Muhembo přesto cítil, jak se kolem něho převalují vlny života, jak naplňují kraj od obzoru k obzoru, jak se mu vtírají do mozku a snaží se strhnout jej do víru, který se počal stále rychleji roztáčet.

Otřel si růžovou dlaní pot z čela a vstal z křesla, aby se rozhlédl. Nic. Vůbec nic. Modrá step bez známky života, perleťové mraky, čtverylka předhánějících se měsíců, červená krabička Stanice a bouda skladu náhradních dílů. A ovšem on, Jeremiáš Muhembo. A někde ve stepi Stahovač s puškou, odreagovávající si nejprimitivnějším způsobem nejprimitivnější atavistické pudy. Nic víc. Prázdnota vesmíru. Inventura byla provedena snadno a rychle.

Zatím Vaert vyšoulal svého prvního rejnokrálíka – nebo se to alespoň domníval. Spatřil ho elegantně plachtit asi kilometr před sebou jako nepatrný bílý od, odrážející se od modré trávy. Elektronický teleskop pušky jej přiblížil takřka na dosah ruky, jemnou, bílými chloupky porostlou membránu, vyrůstající po obou stranách beznohého těla, podobného nejspíše ponravě, zakončené na předním konci čímsi nápadně připomínajícím ostružinu. Teprve po chvíli si Vaert uvědomil, že je to hrozen očí, pokrývající téměř celý hlavový konec tvora, jenž beze spěchu a zdánlivě i zcela bez cíle vlnivě plachtit několik centimetrů nad vrcholky stébel modré trávy, aniž by se jí dotkl nebo aniž by vyškubl jedinou travičku.

Vzdálenost byla ještě příliš značná i pro elektronická mířidla; Vaert chtěl zachovat kožku zcela neporušenou a zasáhnout hlavu nebo co to ono zvíře vlastně má, i když škody po kulce 6,5/57 nebyly tak strašné a šikovný preparátor by si s nimi určitě poradil. Teleskop se mu trochu chvěl ve štíhlých, pěstěných rukách loveckým rozčilením. Směšné! Když teď svou příští kořist viděl na vlastní oči, skoro litoval ztráty času s cestou na 3/12/Ceti...

Vaert netušil, že právě v tomto okamžiku je i on ovíjen vlnami, které už před chvílí zastihly daleko citlivějšího pana Jeremiáše Muhemba, přinutily ho vstát ze skládacího křesla a obejít červenou krabičku Stanice, bez vůle, jako v polospánku, s pulsováním krve v hlavě a se svištěním cirkulárek v uších. Málem zakopl o rejnokrálika, vznášejícího se s lehkým vlněním srstnaté blány takřka na místě. Dívali se na sebe, tvor z 3/12/Ceti ostružinou hroznu očí, pan Jeremiáš Muhembo tmavohnědými, maličko šikmými a náhlou bolestí v hlavě trochu zastřenými zraky.

Viděl rejnokrálika tak zblízka poprvé a nebyl to moc pěkný pohled, pokud ovšem vůbec může pěkně působit ponrava s ostružinou místo hlavy a s chlupatou utěrkou podél beznohého těla, ale pan Muhembo mohl mezi své dobré vlastnosti počítat i naprostou nepředpojatost. Svištění cirkulárek v uších se modulovalo a měnilo ve slova.

„Stahovač... musí... pryč... musí... pryč...“ Pan Muhembo si zacpal uši, štípl se do ruky, ale slova nezmlkla. Vlastně to ani nebyla slova. To jenom pan Muhembo překládal vědomí nutnosti, které přijímal, do lidské řeči. Stahovač musí pryč. Stahovač. Jak ví to zvíře, poděsil se pan Muhembo, že v duchu nazval Vaerta Stahovačem? Zvíře to ovšem nevědělo, a pan Muhembo si to uvědomil. To on. On sám. Urazil voorlopera.

Rejnokrálík stál nehnutě na místě a rytmicky vlnil srstnatým okružím.

Pan Vaert narazil na vytoužený exemplář v dostřelu rovněž zcela neočekávaně za malou terénní vlnou, na kterou ze sebeúcty svižně vyběhl, ačkoli už cítil únavu a svíravý tlak za hrudní kostí. Když už se blížil k hřebenu, vyplula bílá ponrava přímo proti němu a stanula ve výši jeho očí. Také on pocítil pulsování krve v hlavě a vytí v uších, ale ruce Stahovače poslouchaly i méně jemných, starších a původnějších pokynů a nebyly odkázány jen a jen na mozkovou kůru. Samy hodily pušku k rameni a takřka ve stejném okamžiku – pan Vaert byl zkušený a vyhlášený

střelec – stiskl štíhlý ukazováček s několika slámově plavými chloupky spoušť. To vše trvalo vteřinu. Za další tisícinu vteřiny už opouštěla horká kulka ústí hlavně. Pro bílou ponravu, vlnící se nad svahek, porostlým modrými stébly, uplynula zatím takřka nekonečná doba. Síť metaintelligence, spojující celý povrch planety 3/12/Ceti, jejímiž uzly byly podivné krystalické mozky (použijeme-li pozemského výrazu) rejnokrálíků, se právě zkoncentrovala ve žhavý kužel, na jehož vrcholu, rozpáleném schopnostmi, o nichž pan Vaert neměl ani tušení, bylo ohyzdné a směšné zvířátko, třepetající se pár kroků od něho. V porovnání s rychlostí jeho reakcí byl Vaert jako nehybná skála, měnící se jen povětrnostními vlivy a pohybující se pouze pod loudavým tlakem ledovce. Největší logistický mozek Galaxie a snad vůbec největší logistický mozek celého vesmíru, ukrytý v miliónech ponravách hlav, se za ostružinami očí dal do díla a prozkoumal všechny alternativy následků a varianty řešení tohoto incidentu daleko dříve, než chlupatý prst stiskl spoušť. Právě když kulka dospěla do půli délky hlavně, bylo rejnokrálíků, na něhož mířila puška, předáno rámcové řešení. Znamenalo život (jednou z dalších možností byla ovšem smrt) – jenže co znamená zkáza nebo zachování jednoho jediného prvku v obrovitém počítačím stroji? Bílá ponrava s ostružinovým okem již sama zvážila konkrétní možnosti, než střela opustila hlaveň. Bylo dost a dost času, daleko více, než občas poskytují náhlé kosmické katastrofy, přicházející nenadále a leckdy v rozsahu vyžadujícím mimořádná opatření.

Z řady možností, jež se nabízely, použil rejnokrálík posléze tu nejjednodušší. Nenutila jej ani spěchat, ani věnovat celé záležitosti více pozornosti, než ve skutečnosti zasluhovala. Vyčkal a se zájmem pozoroval Stahovače, zatímco se k němu blížila kulka. Když se ho již lesklým a horkým kovem téměř dotýkala, rozplynul se prostě do atomů, stal se kódem, šifrou, abstrakcí, jež takřka v současném okamžiku, ale na jiném místě, o pár set metrů

dál, znovu jako podle slévačské matrice nabrala atomy, složila je v molekuly, řetězce molekul, sloučeniny, orgány a posléze tělo. Pomalým, rytmickým vlněním blány se bílý tvor, krytý teď řetězem pahorků, vzdaloval.

Vaert vytřeštil oči na místo, kde před zlomkem vteřiny určitě ta potvora byla a kam ještě dopadaly k zemi kousky stébel modré trávy, roztráštěné kulí. V hlavě mu dunělo, ale nic víc. Nic se neformulovalo ve slova. Nepocítil ani žhavé vlny odporu, které ho zalévaly ze všech stran, z miliónů bodů celé planety, odevšad, kde byl za ostružinou očí dílčí mozek metaintelligence. Nic než bolest a lehkou závrať.

Vyhodil prázdnou nábojnici do trávy a pověsil si pušku na rameno. Obrátil se zpátky ke Stanici, ne už svižně, ale sklesle a unaveně. Ta bestie mu dala co proto. O tom mu musí Muhembo říci něco více, vždyť už je tu hromadu let. Nebo poletí. Ty bestie, mrňavé, bílé bestie! Tentokrát si vezme vznášedlo. Nikdo z mládenců Safari-klubu ho tu naštěstí nevidí. Tady určitě ne. Zatracené bestie.

Pan Jeremiáš Muhembo právě zapíjel prášek proti bolení hlavy, které dosud trvalo, i když už cirkulárky zmlkly a bubny bušících cév se uklidnily. Kdyby si nebyl díky prostinké, avšak sebevědomé duši všech šachistů tak jist svou duševní normálností, považoval by uplynulou půlhodinu za pošetilý sen, vhodný spíše pro Lewise Carrola než pro správce kosmické stanice. Správce v nejlepším věku, dokonce snad teprve na jeho prahu, vezmeme-li v úvahu slibné možnosti „larvičky na úvěr“.

Znovu usedl do křesla, aby využil doby do Vaertova návratu k přemýšlení. Povšiml si, že se kolem něho tu a tam na modrém pozadí stepi běhají rejnokrálici, ale nevěnoval jim pozornost, ačkoli jich dnes určitě bylo daleko více než kdy jindy. Osobní seznámení s jedním exemplářem mu zatím bohatě stačilo. To, co se stalo pak, mu málem podrazilo nohy. Nikdy neměl ani tušení, že ti bílí tvorové jsou něco víc než třeba skutečně divocí králíci nebo skuteční rejnoci nebo prostě jiná docela normální zvířata, před nimiž